

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobkyně: **CEC Praha a. s.**, se sídlem Tlumačovská 1237/32, Praha 5, zastoupená Mgr. Pavlem Letáčkem, advokátem se sídlem Šafaříkova 785/1, Praha 2, proti žalovanému: **Celní úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem Koliště 634/17, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 3. 6. 2021, č. j. 62 A 88/2020 – 128,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyni **se vrací** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč, který jí bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jejího zástupce, advokáta Mgr. Pavla Letáčka, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Ředitel žalovaného rozhodnutím ze dne 20. 3. 2020, č. j. 76676-14/2020-530000-61, zamítl námitky právní předchůdkyně žalobkyně, společnosti SLOT Group, a. s., podané jejím insolvenčním správcem Ing. Davidem Jánošíkem, proti opatření spočívajícímu v zadržení a odnětí sedmi kusů technických herních zařízení (videoloterijních terminálů včetně příslušenství) a hotovosti ve výši 71 000 Kč. Stalo se tak pro podezření, že v souvislosti s jejich užíváním byl porušován zákon č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách (dále jen „zákon o hazardních hrách“).

[2] Žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který nejprve rozsudkem ze dne 10. 7. 2020, č. j. 62 A 88/2020 – 97, výše uvedené rozhodnutí ředitele žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že zjištěné skutečnosti nezakládaly důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách (ve znění účinném do 31. 12. 2020 – pozn. NSS) o tom, že právní předchůdkyně žalobkyně provozovala technická herní zařízení v rozporu s tímto zákonem.

[3] Nejvyšší správní soud poté na základě kasační stížnosti žalovaného rozsudkem ze dne 23. 4. 2021, č. j. 3 As 250/2020 – 77, rozsudek krajského soudu č. j. 62 A 88/2020 – 97 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Vyjádřil přitom závazný právní názor, že v projednávané věci existovalo důvodné podezření ve smyslu § 121 odst. 1 zákona o hazardních hrách, že právní předchůdkyně žalobkyně provozovala technická herní zařízení v rozporu se zákonem. Krajský soud následně žalobu rozsudkem ze dne 3. 6. 2021, č. j. 62 A 88/2020 – 128, zamítl jako nedůvodnou.

[4] Posledně uvedený rozsudek krajského soudu napadá nyní kasační stížností žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“). Její důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka v kasační stížnosti obsáhle zpochybňuje jednotlivé závěry, které Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku č. j. 3 As 250/2020 – 77. Namítá, že postup, jakým Nejvyšší správní soud v daném rozsudku vypořádal její námitky, je nezákonný a neústavní, zejména bylo porušeno její právo na spravedlivý proces. Týmiž nedostatky jako rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 250/2020 – 77 současně podle stěžovatelky trpí rovněž nový (nyní napadený) rozsudek krajského soudu, který nesprávné závěry Nejvyššího správního soudu převzal.

[5] Žalovaný ve vyjádření navrhuje odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřipustnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Pro případ, že by Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřipustnou neshledal, žalovaný navrhuje, aby byla pro nedůvodnost zamítnuta. Je přesvědčen, že v projednávané věci byly zjištěny skutečnosti, které zakládaly důvodné podezření o porušování zákona o hazardních hrách.

[6] Kasační stížnost je nepřipustná.

[7] Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je kasační stížnost *dále nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.*

[8] Možnost účastníků řízení napadnout rozhodnutí krajského soudu poté, co Nejvyšší správní soud jeho původní rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, je omezena citovaným ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle něhož se Nejvyšší správní soud nesmí znovu zabývat věcí, u které již jednou svůj právní názor vyslovil, pokud se tímto názorem krajský soud řídil (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <https://nalus.usoud.cz/>).

[9] Nepřipustnost kasační stížnosti podle citovaného ustanovení se tedy dotýká otázek, které Nejvyšší správní soud v téže věci již závazně posoudil, respektive mohl posoudit (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, č. 2365/2011 Sb. NSS; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Toto omezení odráží závaznost právního názoru pro krajský soud v dalším řízení (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a vylučuje i možnost, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci již vyslovený závazný právní názor změnil (srov.

pokračování

usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 – 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

[10] Ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. obsahuje výjimku z popsaného pravidla. Kasační stížnost je přípustná, namítá-li stěžovatel, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku. Judikatura Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu však dovodila nad rámec doslovného znění s. ř. s. i další výjimky z aplikovatelnosti daného ustanovení. Zpravidla jej nelze vztáhnout na případy, při nichž Nejvyšší správní soud vytýká krajskému soudu procesní pochybení, nedostatečně zjištěný skutkový stav nebo nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Opakovaná kasační stížnost je obvykle rovněž přípustná, pokud krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, byť nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2009, č. j. 8 As 25/2009 – 66). Dalším důvodem přípustnosti opakované kasační stížnosti může být změna právního stavu v důsledku změny či zrušení rozhodného právního předpisu, nelze-li v dané věci aplikovat předpis původní; podobně může jít i o vyslovení protiústavnosti předpisu Ústavním soudem (viz již výše zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 59/2007 – 56). Přípustnost opětovné kasační stížnosti (včetně stížnosti podané druhým účastníkem řízení) je tak omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil.

[11] Podá-li kasační stížnost v téže věci druhý účastník řízení, je ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. použitelné zejména v případě, v němž tento účastník brojí proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2011, č. j. 6 As 1/2011 – 139, nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn. II. ÚS 2240/13).

[12] V nyní projednávaném případě Nejvyšší správní soud dřívější rozsudek krajského soudu zrušil na základě kasační stížnosti žalovaného kvůli **nesprávnému posouzení právní otázky** týkající se důvodného podezření na porušování zákona o hazardních hrách. Nynější kasační stížnost podala žalobkyně jako druhý z účastníků řízení, Nejvyšší správní soud proto posoudil její kasační stížnost z hlediska výše uvedených kritérií přípustnosti. Stěžovatelka nesouhlasí se závěry dřívějšího rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 250/2020 – 77 ohledně skutečností, na základě nichž žalovaný nabyt důvodné podezření o porušování zákona o hazardních hrách a přistoupil k opatření spočívajícímu v zadržení technických zařízení a hotovosti v provozovnách stěžovatelky. Stěžovatelka tedy nenamítá, že by se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Naopak je to právní názor Nejvyššího správního soudu, se kterým polemizuje. Současně se nejedná ani o situaci, v níž by důvodem zrušení prvního rozsudku krajského soudu bylo procesní pochybení či nepřezkoumatelnost; krajský soud před vydáním nyní napadeného druhého rozsudku rovněž nedoplňoval dokazování. Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky přípustnými ani z důvodu změny skutkových zjištění, právního názoru či stavu judikatury, neboť takové okolnosti v dané věci nenastaly. Kasační stížnost je tudíž podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná.

[13] Jediné kasační námitky, s nimiž se Nejvyšší správní soud v prvním rozsudku nevypořádal, jsou ty, které stěžovatelka neuplatnila v žalobě, nýbrž až v nyní podané kasační stížnosti. Jedná se konkrétně o námitky, že si žalovaný nevyhledal obě změnová rozhodnutí Ministerstva financí (jde o rozhodnutí vydaná právní předchůdkyní stěžovatelky, jež se týkají povolení k provozování zadržených zařízení), nýbrž pouze rozhodnutí č. j. MF-388884/2015/34-4; dále, že žalovaný nemá přístup do systému SDSL, v němž se tato rozhodnutí dají dohledat, a že tento systém nevede žalovaný, nýbrž právě Ministerstvo financí. Tyto námitky nerozvíjejí jednotlivé žalobní body. I kdyby se v projednávané věci nejednalo o opakovanou kasační stížnost, byly by takové námitky nepřipustné podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť jde o námitky nové, které však mohly (a měly) být uplatněny již v řízení o žalobě.

[14] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a s § 120 téhož zákona.

[15] Pro úplnost podotýká, že stejným způsobem již dříve postupoval v případě takřka identických kasačních stížností téže stěžovatelky (viz např. usnesení ze dne 26. 8. 2021, č. j. 3 As 164/2021 – 40, nebo usnesení ze dne 1. 7. 2021, č. j. 9 As 22/2021 – 37).

[16] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[17] Podle § 10 odst. 3 *in fine* zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek, byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut. Nejvyšší správní soud proto rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč. Podle § 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích se soudní poplatky vrací ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozhodnutí, kterým bylo o vrácení rozhodnuto.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. října 2022

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu